

The Dilogy I (2020)

When I now, without blinking, start describing a pile of diaries I neither want to recognize myself in nor be recognized by, it's because I wrote off my ability to write in them. In other words, to find the value of this description, I must find out how the diaries can be me without value.

For me, who wrote off my ability to acquire new impressions by expressing them in my own words, these already written diaries have long been an obvious entry for a potential book. And believe me, I have tried several times, almost folded my hands and begged them to open up and talk to me, in vain. In the years that have passed since they were written, they have therefore, to my persistent disappointment, lain in a drawer in my writing desk, burning, like how I burned at the time they were written, unable to write properly. But to dismiss them as a potential book, say by burning them, would only given me at least one book less to write. I have simply not managed to dismiss the hope that they one day will still talk to me. When they last night finally did, it must be because they have stopped burning.

Når jeg nå, uten å blunke, gir meg i kast med å beskrive en bunke dagbøker jeg verken vil kjenne meg igjen i eller kjennes ved, er det fordi jeg skrev av meg evnen til å skrive i dem. For å finne beskrivelsens egenverdi, må jeg med andre ord finne ut hvordan dagbøkene kan være meg uten egenverdi.

For meg, som skrev av meg evnen til å tilegne meg nye inntrykk i form av å uttrykke dem med egne ord, har disse alt skrevne dagbøkene lenge vært en selvskreven inngang til et tenkelig skriv. Og tro meg, jeg har forsøkt flerfoldige ganger, nærmest foldet hendene og bedt dem inntrengende om å åpne seg og tiltale meg, forgjeves. I løpet av årene som har gått siden de ble skrevet har de derfor, til min vedvarende skuffelse, ligget i en skuff i skrivebordet, brennende, slik jeg brant i tiden de ble skrevet, ute av stand til å ordlegge meg ordentlig. Men å skulle avskrive dem helt som skriv, si da i form av en oppbrenning, ville bare gitt meg minst én bok mindre å skrive. Jeg har altså ikke klart å forkaste forhåpningen om at de en vakker dag likevel vil tiltale meg. Når de forleden natt omsider gjorde det, må det være fordi de har opphørt å brenne.

Silent Rebellion (2014)

On Sunday, Dad finally died. It gives me, the son of the house, a useless small farm that all in all pictures the emptiness I am left with. So why not move in, in an attempt to fill the emptiness with, yeah, emptiness.

The time father got as a widower, he was unbelievably cheerful, and talkative as always, one could take him for being a newly convert. My daily visits consisted of listening to eternal monologues on life

and life after life, as if his final call down on earth was to save his only begotten Son. It all must have been decisive for him, in his older days, so I did not contradict him. Still he answered my written answers with silence. Did he still expect to get occasional references to the scriptures? Well knowing that I have not opened that book since I got it wrong into my throat in my youth, literally, after countless attempts to find a kind of agreement with life, ending up using the pages as cigarette paper.

På søndag døde endelig far. Det gir meg, sønnen i huset, et ubrukelig småbruk som alt i alt kan sies å billedliggjøre tomheten jeg nå sitter tilbake med. Så hvorfor ikke flytte inn, i et slags forsøk på å fylle tomheten med, ja, tomhet.

Tiden far fikk som enkemann var han utrolig munter, og snakkesalig som alltid, en kunne tatt ham for å være nyomvendt. Mine daglige visitter gikk med til å lytte til evinnelige prekener over livet og livet etter livet, som om hans endelige kall her nede på jorden var å omvende sin enbårne sønn. Det hele måtte vel være avgjørende for hans eget vedkommende, avslutningsvis, tenkte jeg, og motsa ham da ikke. Selv om jeg i hans øyne nok svarte tilsvarende intetsigende, svart på hvitt, jeg minnes minen idet notatene mine besvares med taushet. Mon tro om ikke «prekneren» enda satt og ventet en og annen henvisning til skriften? Vel vitende om at jeg ikke har åpnet den siden jeg fikk den i vrangstrupen i ungdommen, bokstavelig talt, får jeg nesten si, da jeg, etter utallige forsøk på å lese meg opp og frem til et slags forlik med tilværelsen, endte opp med å benytte sidene som sigarettpapir.

***Waking up as Part of Nature* (2009)**

I

Some faces are harder to imagine as dead. Last night, Grandma's light blew out. For a long time I sit on the balcony facing the garden, see how clouds and shadows move, then disappear. At night it is so quiet that I can hear the rustling of the birch leaves inside the bedroom. Grandma is gone and will grow up like trees, blow like leaves past old acquaintances.

II

We see the coffin is lowered. The faces have gathered their expressions. The remains must be chewed and swallowed. Everyone I know will disappear and never again move their body. I blink slowly. The eyes are huge and dry. Under the skin always open.

III

Grandpa sits silently on a garden chair smoking a pipe. The white clouds can be seen in his eyes. I think about when he found Grandma kneeling by the bed in the morning when he came in with the newspaper. That he lifted her up, and that he sat and stroked her hair, talking to her the next day.

IV

The doctor gave her half a year to live. "It's better to live half a year than to die on the operating table." During late winter she was driven around the village to say goodbye to her nearest and dearest. The diagnosis should not be mentioned. Life teaches us to leave life.

I

Noen ansikter er vanskeligere å se for seg som døde. I natt blåste mormors lys ut. Jeg sitter lenge på balkongen ut mot hagen, ser hvordan skyer og skygger forflytter seg, så forsvinner. Om natten er det så stille at jeg kan høre raslingen fra bjørkene inne i soveværelset. Mormor er borte og skal vokse opp som trær, blåse som løv forbi gamle kjente.

II

Vi ser kisten senkes. Ansiktene har samlet sine uttrykk. Levningene skal tygges og svelges. Ethvert menneske jeg kjenner skal forsvinne og aldri mer bevege legemet. Jeg blunker langsomt. Øynene er digre og tørre. Under huden alltid åpne.

III

Morfar sitter taus på en hagestol og patter på en pipe. Det hvite skylaget vises i øynene hans. Jeg tenker på at han fant mormor knelende med overkroppen i sengen om morgenen da han kom inn med avisen. At han løftet henne opp, og at han ble sittende og stryke henne over håret, snakke til henne det neste døgnet.

IV

Legen ga henne et halvt år igjen å leve. «Det er bedre å leve et halvt år enn å dø på operasjonsbordet.» Utover sen vinteren ble hun kjørt rundt i bygda for å ta farvel med sine nærmeste. Diagnosen skulle ikke nevnes. Livet lærer oss å forlate livet.